

*ahogy a legnagyobb csillag alatt
egy érzékeny tudásnak lesz a része,
mely magán át látja azt a tengert,
melynek nincsen se partja, szintje, mélye . . .*

POLNER ZOLTÁN

Fekete virággal állsz

*Fekete virággal állsz az utcán
és lassan hullni kezd a hó, mintha
hattyúk sírnának az ég ablakai
mögött, mintha fehér jegykendődet
baltával darabolná valaki az udvaron.
Sötétlő jegenyék rohannak
az utakon s a fagy gyémánt
csarnokában az agonizáló nap
sziluettje.*

*Milyen hatalmas nyár volt
akkor a Maros porondján! A nyárfák
zöld falára lobogó festményeket
aggatott isten, szálltak a darazsak
a mézillatú csöndben és egymásnak
felelgettek a rigók.*

*Elnézlek a zuhogó
hóesésben és töprengek, vajon
megsuhintják-e még ablakunkat
a madarak, vajon bezörgetnek-e még
hozzánk a vérpiros tulipánok,
az öröklét vendégei?*

Alkonyi őrjárat

*Majd ragyog estére a telihold
udvarában ez a temető.
Rembrandti homály most. Fekete
napsütésben lobognak a fák és
mintha a csillagokból vetnék
alá magukat a sirályok.*

*Több fényt adj, uram, több fényt,
hadd érinthessem az ujjaid
hegyén izzó teremtetést, a füvek
izzó szívét hadd érinthessem, mert
elenyészél a hemzsegő földben,
ha prédikátoraid megvakulnak.*